

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa E. N.
przeciwko "A." Spółce Akcyjnej z siedzibą w A.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 20 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Krakowie z dnia 21 lutego 2024 r., sygn. akt III APa 5/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej "A." Spółki Akcyjnej z siedzibą w A. na rzecz powódki E. N. kwotę 2717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po upływie tygodnia od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 13 kwietnia 2022 r. zasądził od „A.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w A. (Spółka) na rzecz E. N. kwotę 280.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 30 marca 2019 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 6.834,60 zł z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od 24 lipca 2019 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania (pkt I); zasądził od „A.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w A. na rzecz E. N. 21.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II); nakazał pobrać od pozwanej Spółki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie 11.611 zł tytułem nieopłaconych kosztów sądowych, z których uiszczenia w toku procesu powódka była zwolniona (pkt III).

Sąd Apelacyjny w Katowicach, rozpoznając apelację pozwanej Spółki od powyższego, wyrokiem z 21 lutego 2024 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądzoną od strony pozwanej „A.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w A. na rzecz powódki E. N. kwotę 21.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesów obniżył do kwoty 11.000 zł (pkt 1); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2); zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 3); nakazał pobrać od strony pozwanej „na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 4.924,26 zł tytułem niepokrytych wydatków (pkt 4).

W skardze kasacyjnej pozwana Spółka podniosła zarzut:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c., art. 235² § 1 pkt 1-6 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. - przez nieprzeprowadzenie kontroli prawidłowości zastosowania przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego i zaniechanie dokonania oceny, czy w przypadku pozwanej istnieją przesłanki do zastosowania jako podstawy odpowiedzialności art. 435 k.c., a także przez oddalenie powołanych przez pozwaną wniosków dowodowych;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 435 k.c. przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że przedsiębiorstwo pozwanej jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody, podczas gdy sądy orzekające nie analizowały tej kwestii; art. 6 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 235¹ k.p. przez ich błędne zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że przyjęte w postępowaniu o stwierdzenie choroby zawodowej domniemanie zawodowego charakteru schorzenia może decydować o ustaleniu, że istnieje adekwatny związek pomiędzy szkodą powoda a działalnością pozwanej na gruncie przepisów o

odpowiedzialności odszkodowawczej; art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.; art. 23¹ § 1 k.p., art. 442¹ § 1 i § 3 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.; art. 5 k.c. i art. 8 k.p.

Wobec przedstawionych zarzutów pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał wyrok ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o orzeczenie co do istoty sprawy przez uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca Spółka powołała się na przesłankę w postaci oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, a także występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne. Motywując wniosek w zakresie oczywistej zasadności podniosła, że Sąd drugiej instancji uznał, że ponosi ona odpowiedzialność na podstawie art. 435 k.c. bez zbadania czy pozwana prowadzi przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, nadto wobec rażącego nieprawidłowo przeprowadzanego postępowania dowodowego, co było konsekwencją nieodpowiedniego ustalenia przez sąd zasad rozkładu ciężaru dowodu i przyjęcia, że w związku z wydaniem decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej Z. N. istnieje domniemanie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem przedsiębiorstwa pozwanej, a pozwana powinna to domniemanie obalić.

Zdaniem skarżącej występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, sprowadza się w istocie do odpowiedzi na pytanie: „czy w przypadku przejścia całości zakładu pracy na nowego pracodawcę istnieją podstawy do uznania, że dotychczasowy pracodawca ponosi solidarnie odpowiedzialność odszkodowawczą z nowym pracodawcą?”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w przedmiotowym postępowaniu oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Skarga kasacyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 kwietnia 2025 r., II USK 247/24, Legalis nr 3239629; 28 maja 2025 r., I USK 180/24, Legalis nr 3253065). Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i jedynie w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że istnieje publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 listopada 2022 r., II USK 679/21, LEX nr 3549528; 11 grudnia 2024 r., II USK 212/24, LEX nr

3817364; 25 lutego 2025 r., III PSK 1/24, LEX nr 3843809), zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą. Treść uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurydycznej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134; 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392; 27 czerwca 2013 r., I PK 54/13, Legalis nr 787538; 13 września 2022 r., I USK 565/21, Legalis nr 2891720; 28 listopada 2024 r., III USK 262/23, Legalis nr 3171079; 25 września 2025 r., III USK 210/24, LEX nr 3937694).

Skarżąca Spółka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako przyczynę przyjęcia wskazała na jej oczywistą zasadność. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; 7 lutego 2024 r., II USK 490/22, LEX nr 3668542, 8 stycznia 2025 r., II USK 292/24, LEX nr 3814748) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; 10 września 2024 r., I CSK 2428/23, LEX nr 3758186; 13 marca 2025r., III USK 278/23, Legalis nr 3205212) albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązywało go do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, to jest podlegającą uwzględnieniu

(postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777; 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695; 18 lipca 2019 r., I UK 321/18, Legalis nr 1975082; 7 lutego 2024 r., II USK 490/22, LEX nr 3668542; 27 marca 2025 r., I CSK 3972/24, Legalis nr 3200511).

Skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu, podnosząc zarzut naruszenia art. 435 k.c. polegający na przyjęciu odpowiedzialności pozwanej Spółki na zasadach ryzyka bez poczynienia przez Sąd drugiej instancji stosownych ustaleń pozwalających na przyjęcie, że pozwana prowadziła przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody i ustalenia istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem przedsiębiorstwa pozwanej, nie uwzględniła, że sprowadza się on w istocie do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena, czy zgłoszone zarzuty są zasadne, wiąże się z przedmiotem sporu oraz dokonanymi przez Sąd *meriti* ustaleniami faktycznymi, którymi w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (wyroki Sądu Najwyższego z: 18 lipca 2018 r., III UK 101/17, LEX nr 2566499; 3 kwietnia 2019 r., II CSK 95/18, LEX nr 2566499; 25 czerwca 2020 r., II CSK 695/18, LEX nr 3049035; 8 lipca 2025 r., II USKP 107/24, Legalis nr 3242856; postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06; 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, LEX nr 1102310; 14 września 2017 r., V CSK 600/16, LEX nr 2401839; 30 stycznia 2025 r., I CSK 2563/24, LEX nr 3823121; 29 maja 2025 r., II CSKP 887/24, LEX 3867149). Formułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistego naruszenia prawa materialnego, opartej na odmiennej od przyjętej przez Sąd drugiej instancji ocenie przeprowadzonych

dowodów, nie może skutkować zamierzonym przez wnoszącego skargę przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie prowadzi postępowania dowodowego, wobec ograniczeń wynikających z art. 398³ § 3 k.p.c. stanowiącym, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Należy mieć zatem na uwadze, że Sąd Apelacyjny ustalił, że Z. N. w latach 1987 - 1998 był zatrudniony w A. S.A. w narażeniu na związki chromu (VI). W okresie zatrudnienia u strony pozwanej (poprzednia nazwa Zakłady Chemiczne „A.” w A.) Z. N. pracował w przedsiębiorstwie zajmującym się produkcją związków chemicznych na stanowiskach bezpośrednio związanych z ich produkcją, pracując jako aparatowy oraz ślusarz brygady remontowej. Wykonując swoją pracę, był bezpośrednio narażony na działanie związków chemicznych. Największe narażenie na czynnik kancerogeny - chrom sześciowartościowy występowało na Wydziale Dwuchromianu Sodu I, produkującym bezwodnik kwasu chromowego, w takich warunkach pracował do 22 grudnia 1991 r. Także w dalszym okresie zatrudnienia, od 23 grudnia 1991 r. do 30 listopada 1998 r., Z.N., pracując na stanowisku ślusarza - spawacza Oddziału Mechanicznego, był narażony na działanie substancji szkodliwych, gdy wykonywał naprawy bezpośrednio na Wydziale produkującym chrom sześciowartościowy. Sąd Apelacyjny uznał zatem, że strona pozwana odpowiada względem powoda na zasadzie ryzyka na podstawie art. 435 § 1 k.c., powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 24 listopada 2016 r. (I PK 260/15, LEX nr 2191443). Sąd uwzględnił bowiem, że pozwana - podmiot prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo zakład przemysłowy (chemiczny) odpowiada - na podstawie art. 435 § 1 k.c. - za szkody spowodowane emitowaniem substancji. Z ruchem przedsiębiorstwa są związane także szkody wyrządzone na skutek wydzielania przez jego urządzenia ścieków, gazów, pyłów, spalin itp. wyrządzenie szkody przez ruch przedsiębiorstwa ma miejsce zarówno wtedy, gdy szkoda jest bezpośrednim skutkiem użycia sił przyrody i pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z niebezpieczeństwem wynikającym z zastosowania tych sił, jak i wtedy, gdy pozostaje w związku z samym tylko ruchem przedsiębiorstwa jako całości. Sąd odwoławczy w oparciu o przeprowadzone dowody w tym w

szczegółności opinie biegłych i Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi, zeznania świadków uznał, że stwierdzona u Z. N. choroba zawodowa w postaci nowotworu złośliwego płuca miała związek z wydzielaniem szkodliwych dla zdrowia substancji, takich jak chrom VI wartościowy w trakcie pracy w pozwanej Spółce. Tym samym Sąd odwoławczy ustalił przesłanki odpowiedzialności pozwanej Spółki na podstawie art. 435 k.c. i ustalił adekwatny związek pomiędzy chorobą Z. N. a ruchem przedsiębiorstwa chemicznego pozwanej, co czyni zarzuty naruszenia prawa podniesione przez skarżącą za niezasadne w tym zakresie.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty również na występującym w sprawie istotnym zagadnieniu prawnym (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała, że przesłanka ta w niniejszej sprawie zaistniała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla którego rozwikłania dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wykazania, że przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz „istotnym”, które decyduje o jego znaczeniu i ma doniosłość dla systemu prawa. Dlatego konieczne jest sformułowanie abstrakcyjnego problemu prawnego oraz wskazanie za pomocą wywodu jurydycznego różnych, w szczególności odmiennych od zapatrywań prawnych Sądu drugiej instancji, możliwości interpretacji powołanych w zagadnieniu przepisów prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 listopada 2012 r., I PK 253/12, LEX nr 1675330; 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974; 10 września 2024 r., I CSK 3987/23, Legalis nr 3119085). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 czerwca 2021 r., I USK 157/21, LEX nr 3218495, 24 kwietnia 2025 r., I CSK 1454/24, LEX nr 3855379). Ponadto, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się

do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 września 2008 r., III UK 52/2008, LEX nr 1675330; 23 października 2025 r., III USK 178/25, LEX nr 3940634).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że pozwana nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Zagadnienie sformułowane przez skarżącą związane z przyjęciem odpowiedzialności odszkodowawczej solidarnie dotychczasowego pracodawcy z nowym pracodawcą w sytuacji przejścia w całości zakładu pracy na nowego pracodawcę nie ma związku ze sprawą. Należy bowiem uwzględnić, że skoro skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2025 r., I CSK 1905/25, LEX nr 3974856). Takiego waloru nie ma przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń od dnia 1 grudnia 1998 r., doszło do przejęcia części zakładu pracy przez nowego pracodawcę, tj. N. S.A. w K.. W świetle art. 23¹ § 2 k.p., w razie przejęcia części zakładu pracy za zobowiązania ze stosunku pracy poprzedzające przejście, obaj pracodawcy odpowiadają solidarnie, tzn. każdy z nich za całość zobowiązania, przy czym zaspokojenie żądania pracownika przez jednego z nich zwalnia drugiego ze zobowiązania wobec pracownika na zasadzie art. 366 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. (uchwała Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r. II PZP 11/04, OSNP 2005 nr 1, poz. 2, s. 4; wyroki Sądu Najwyższego z: 20 września 2005 r., II PK 13/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 229, s. 625; 23 listopada 2006 r., II PK 57/06, OSNP 2008 nr 1-2, poz. 4, s. 10; 20 października 2009 r., I PK 96/09, OSNP 2011, nr 7-8, poz. 103, s. 299; 6 marca 2024 r., I PSKP 6/23, OSNP 2025 nr 1, poz. 2; 1 kwietnia 2025 r., III PSKP 3/25, Legalis nr 3208060). Sformułowane przez pozwaną zagadnienie prawne nie ma oparcia w poczynionych w sprawie ustaleniach. Wobec powyższego należało uznać, że skarżąca nie wykazała zasadności rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 5, § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

(J.K.)

[a.ł]